

Boudewijn en de prinses - Peter Schaap

Er was eens in een land hier heel dichtbij een jongeman die Boudewijn heette. Van 's morgensvroeg tot diep in de nacht zat hij over boeken gebogen en las... en las...en las. Naast hem stonden vele stapels die tot het plafond reikten en al bijna zijn hele woonkamer vulden. Dit waren de boeken die hij nog moest lezen en er kwamen dagelijks vele exemplaren bij die hem over de post werden toegezonden. Alle andere kamers van zijn grote huis waren al gevuld met alles wat hij al gelezen had en de vrije ruimte werd langzamerhand angstwekkend snel kleiner.

Maar heel af en toe vouwde hij een hoek van een pagina om tot een ezelsoor, sloot het boek waaraan hij bezig was en deed wat hij liever niet deed, maar wel moest doen. Hij at bijvoorbeeld een broodje pindakaas, ging naar het toilet of schepte een luchtje. Slapen deed hij tussen de hoofdstukken door.

Tijdens weer zo'n pauze zag hij dat er een kaartje door de gleuf van zijn brievenbus gleeed, en op de loper van zijn gang dwarrelde. Hij raapte het kaartje op en deed wat hij altijd deed als er letters voor zijn ogen verschenen: hij las.

De kaart was afkomstig van het koninklijk paleis. Zowel het adres aan de ene als de boodschap aan de andere kant waren voorgedrukt. Boudewijn wist dus meteen dat hij niet de enige was die een dergelijk bericht ontving.

"Geachte bewoner," stond er als boodschap onder een gouden kroontje in reliëf. "Namens de kroonprinses nodig ik u uit, een aanzoek te komen doen in het koninklijk paleis op woensdag de 26ste van deze maand. Wat u kunt verwachten is een eenvoudige lunch en een nader te bepalen opdracht.

Vriendelijke groeten, de koningin.

Ps. Alleen vrijgezelle heren dienen ten aanzoek te verschijnen."

Boudewijn nam een laatste hap met pindakaas, veegde zijn handen af, verscheurde de kaart en ging verder met zijn boek waarmee hij bezig was.

Het werd donker en weer licht en weer donker. Er verliep een dag met veel rumoer op straat, wat Boudewijn nogal afleidde, maar er volgden daarna weer een paar rustige. En juist toen hij zijn laatste broodje had verorberd met zijn laatste lik pindakaas en hij zich even afvroeg waar hij de tijd vandaan moest halen om nieuwe te kopen ging de bel van de deur.

Boudewijn haatte bezoek, tenzij die hem nieuwe boeken kwam brengen. Van gemengde4 gevoelens vervuld stond hij op, liep naar de deur en trok hem open.

Op de stoep stond een prinses. Achter haar zag hij een kristallen koets met twaalf witte paarden. Er was dus geen twijfel mogelijk, zelfs niet als het gouden kroontje nep was geweest en op geblondeerde haren had gestaan. Maar het kroontje was echt en het haar was goudblond van zichzelf.

"U bent Boudewijn de Lezer?" vroeg de prinses.

Boudewijn, die prinsessen alleen uit boeken kende – hij bezat zelfs geen TV – was een moment sprakeloos. Maar ten slotte stamelde hij: "Ja, en? Wat zou dat?" En hij keek om naar het boek met het ezelsoor, een dikke pil die hij net aan het lezen was: 'Haringkaken door de Eeuwen heen.' Een onderwerp dat hem nooit had geboeid, maar dat toch tal van interessante kanten bleek te hebben. Hoeveel soorten zout er wel niet waren, alleen al.

"Dat zou heel wat," antwoordde de prinses, dier niet uit het veld geslagen was. "Als u Boudewijn de Lezer bent, hebt u verzuimd op de aanzoekingsbijeenkomst te verschijnen."

"Welke aanzoekingsbijeenkomst?" vroeg Boudewijn.

"Die waarvoor u een kaartje ontving."

“O,die,” mompelde Boudewijn, die zich opeens weer iets herinnerde. “Maar dat was toch pas op de 26ste?” En hij wilde de deur dichtdoen.

De prinses stak echter haar voet met het glazen muiltje naar voren, waardoor de deur niet kon sluiten. “De 26ste is al een week achter de rug.”

“Tja, wat vliegt de tijd, nietwaar? Maar wat wilt u nu precies?”

“Ik wil dat u alsnog een aanzoek doet,” antwoordde de prinses, “Maar helaas zonder lunch, die hebt u laten lopen. U bent de laatste. Iedereen is geweest, maar er waren geen geschikte kandidaten bij. “ Ze duwde deur weer verder open. Haar ogen werden groot als schoteltjes toen ze de stapels boeken in de gang zag.

“Ik heb geen tijd voor een aanzoek,’ zei Boudewijn. “Ik moet lezen, ziet u.”

De prinses keek onder zijn arm door en fluisterde opgewonden: “Hebt u die allemaal gelezen?”

‘Sommige wel twee keer,’ antwoordde Boudewijn, die nu wel wat ongeduldig begon te worden. Zo’n lange pauze had hij in jaren niet gehad. Toch was er iets wat hij zich van de kaart herinnerde en graag wilde weten. “Over dat aanzoek,” vroeg hij. “Er was sprake van een lunch en een opdracht. Dat van die lunch snap ik wel, maar hoe zit het met die opdracht?”

“Vergeet die opdracht! Daar ben ik bij niemand aan toegekomen.’ De prinses duwde Boudewijn opzij en liep de gang in. Met haar handen in haar zij en haar kin in de hoogte bekeek ze de ene na de andere stapel.

“Heb je ook een trapje?” vroeg ze.

“Vanzelfsprekend” Boudewijn liep zijn kamer in en kwam met een uitklapladder terug. Snel klom de prinses naar boven.

“Ach!” riep ze van vlak onder het plafond opgewonden uit. “Het derde deel van de Pompelmoes-trilogie, daar heb ik al zo lang naar gezocht.’

“Het eind valt tegen,” Zei Boudewijn. ‘De draak vlucht de supermarkt binnen en...”

“Niet verklappen!” riep de prinses uit. “... En hier: Eeuwig snuffen de varkens. Mijn lievelingsboek ! ...en Oh... bijna de hele Stuibalreeks.”

Met haar armen vol boeken kwam ze naar beneden. Iets te snel. Ze miste een tree en viel. Ze had haar nek wel kunnen breken als Boudewijn haar niet haastig had opgevangen. Samen rolden ze over de grond en tegen een stapel boeken die omviel en in zijn val de volgende meesleurde en de volgende.

Boudewijn schreeuwde in paniek en probeerde de vallende stapels tegen te houden, maar al snel merkte hij dat het onbegonnen werk was. Als dominostenen gingen ze omver. En al snel zwommen hij en de prinses in een zee van boeken. Hij hield haar in zijn armen om haar tegen al te harde kaften te beschermen. Hij hoorde haar lachen en rook door de nuffige boekengeur heen de geur van het meisje. Voordat hij er erg in had gaf hij haar een zoen op haar wang. Tot zijn verbijstering gaf ze hem er een terug en nog een, die hij op zijn beurt weer beantwoordde. Hij vond het minstens even leuk als lezen.

Boudewijn had wel eens vaker na een ongelukje met de boeken aan het opruimen moeten gaan, maar samen met de prinses was het een feest; minstens zo leuk als het zwemmen in de boeken was geweest. De kristallen koets met de witte paarden werd weggezonden en samen ontdekten ze tijdens het opnieuw opstapelen vele boeken die hij zich niet eens meer herinnerde. En de prinses? ze bleek bijna even veel van lezen te houden als hij. Nadat vele uren later de orde van stapel na plafondhoge stapel was hersteld, bood Boudewijn haar zijn stoel als zitplaats aan. Zelf zette hij zich neer op de kleinste stapel platenboeken.

Vanaf dat moment lazen ze samen. De prinses liet door een van haar hofdames brood en pindakaas halen en nu lagen er af en toe lagen twee boeken met een ezelsoor en bespraken ze wat ze hadden gelezen. De liefde bloeide op en werd gevoed met de prachtigste verhalen die er in de stapels te vinden waren.

Ze trouwden niet, daarvoor hadden ze geen tijd. Af en toe gooiden ze om beurten speels een stapel om, waarna ze samen zwommen in de boeken en nog andere dingen deden. Er werden drie

kleine prinsjes en een prinsesje tussen de boeken geboren, die allemaal dol op lezen waren en er werd ieder jaar een grote schuur aan het huis gebouwd.

Ze erfden nooit de troon, die ging naar een jongeman die uit de afgewezen kandidaten werd gekozen en die zijn leven lang vrijgezel bleef, maar toen hij op hoge leeftijd zijn laatste adem uitblies hadden Boudewijn en zijn prinses juist een nieuw deel van de stuiterbalreeks ontdekt tijdens hun laatste zwempartij. En daardoor misten ze de begrafenis.
